

Velká chyba

Maria Adolfssová

DOGGERLAND

Doggerland – souostroví, které na mapě nenajdete,
ale nebudete ho chtít opustit

Maria Adolfssonová
Velká chyba

Velká chyba

Maria Adolfssonová

DOGGERLAND

Argo

Přeložila Lucie Podhorná

Félsteg

Czech edition © Argo, 2019

Copyright © Maria Adolfsson, 2018

First published by Wahlström&Widstrand, Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by agreement with Bonnier Rights,
Stockholm, Sweden and PLIMA d.o.o.

Translation © Lucie Podhorná, 2019

Cover art © Miroslav Sokcic, 2018

ISBN 978-80-257-2728-7 (váz.)

ISBN 978-80-257-3118-5 (e-kniha)

*Na žádné mapě ho nenajdete, neboť tak už to u těch nejlepších míst
tohoto světa bývá.*

Herman Melville, Bílá velryba

[1]

Ví to, ještě než otevře oči. Tohle je chyba. Tohle celé je jedna velká chyba.

Měla by ležet v jiné posteli, jakékoli, jen ne v téhle. To tiché pochrupování ozývající se z druhé strany postele by mělo patřit někomu jinému, komukoli, jen ne jemu. Všemi ostatními myšlenkami najednou pronikne palčivá jistota, že musí pryč. Okamžitě, dokud on ještě spí.

Karen Eikenová Hornbyová pomalu, co nejtišeji to jde, odhrne příkrývku a posadí se. Na druhou stranu široké postele přitom ani jednou nepohlédne. Nechá oči těkat po hotelovém pokoji a ulpí pohledem na kalhotkách a podprsence na podlaze u svých nahých kotníků, na zmuchlaných šatech vedle zelené semišové bundy na konferenčním stolku, na kabelce pohozené v křesle. Tuší, že opodál za pootevřenými dveřmi do koupelny leží její tenisky.

Zatímco promýšlí, jak se dostat pryč, a plánuje každíčkový pohyb, naslouchá hlubokému oddechování za svými zády – sama přitom vydechuje mělce a neslyšně. Nakonec si celý plán ještě v duchu rychle zopakuje, aby utišila nával úzkosti, která se jí hrne ze žaludku. Pak se do toho pustí: zhluboka se nadechne, jediným plynulým pohybem zvedne kalhotky a natáhne si je. Opatrně, aby se matrace nezhoupla, se postaví; pokoj se s ní v tu ránu zatočí. Chvilí čeká, dýchá. Potom následuje sekvence několika rychlých krůčků: vyrazí v podřepu vpřed, jednou rukou sebere ze země podprsenku a punčochy, do druhé popadne šaty a bundu. S pocitem sílící nevolnosti proklouzne do koupelny a tiše za sebou zavře dveře. Půl vteřiny váhá, pak zamkne. Jakmile zaslechne slabé

cvaknutí zámku, okamžitě toho zalituje. Přitiskne ucho ke dveřím, ale všechny zvuky z druhé strany dokonale přehluší bušení jejího srdce a hukot krve vířící v hlavě.

Pak se otočí.

Oči, které na ni civí ze zrcadla nad umyvadlem, jí připadají prázdné a podivně cizí. S těžkým znechucením si prohlíží zarudlé tváře a rozdrolenou řasenku, která jí pod očima vykreslila tmavé kruhy. Několik pramenů hnědých vlasů jí na jedné straně volně splývá podél obličeje, zbytek kštice je však na zátylku stále stažený gumičkou. Dlouhou ofinu má zpocenou a přilepenou k čelu. Chvilí tu spouští odevzdaně zkoumá a pak vyschlými ústy zašeptá: „Ty jseš ale kráva.“

Vtom se jí obrátí žaludek a ona se jen taktak stihne sklonit nad záchodovou mísu, než začne zvracet. Teď se vzbudí, běží jí hlavou, zatímco bezmocně naslouchá vlastnímu dávení, lapá po dechu a čeká na další nával. Zavře oči, aby se nemusela dívat na včerejší zbytky v míse. Pak ještě chvíli čeká, ale zdá se, že žaludek se už zklidnil. Dočasně se jí uleví; narovná se, otočí kohoutkem a napustí si vodu do dlaní. Vypláchne si ústa a zchladí obličej, vzápětí si sice uvědomí, že si tak ještě víc rozmaže řasenku okolo očí, ale pomyslí si, že už je to jedno. Tohle peklo žádné další kruhy nemá.

V necelých padesáti letech svého života opravdu klesla na samotné dno. A cítí se tak na sedmdesát. Rychlý útěk je teď to jediné, v co ještě může doufat. V to, že se proplíží domů, kde si zaleze pod příkrývku a umře tam. Ve vlastní posteli. Nejdřív se ale odsud musí ještě nějak dostat, musí sednout do auta a vyrazit rovnou domů, s nikým se nesmí bavit, nikdo ji nesmí vidět. Vzápětí si uvědomí, že zrovna v tomto jediném dni v roce má určitou šanci nepozorovaně uniknout z města, a spatří v tom chabý záblesk naděje. Ve čtvrt na osm ráno po ústřicových slavnostech leží celý Dunker v bezvědomí.

Napustí si do jedné ze skleniček na zubní kartáčky studenou vodou, a zatímco si volnou ruku vytrhává z vlasů gumičku, s níž vyškubne i několik dlouhých tmavých vlasů, hltá jeden doušek za druhým. Znovu si natočí vodu, navleče se do šatů, podprsenku a silonky zmuchlá do klubička, nacpe je do kabelky a už se

natahuje po klice, když se zarazí. Musí spláchnout. Musí, i když ho ten hluk probudí; nesmí tady po sobě nechat žádné stopy. S pevně zavřenýma očima a poděšeným šklebem naslouchá nejdřív kaskádě valící se záchodovou mísou a potom hučení napouštěné nádrže. Čeká nehybně ještě několik dalších vteřin, než všechno až na jemné bublání utichne, a přehodí si kabelku přes rameno.

Pak se zhluboka nadechne a otevře dveře do chodbičky.

Leží tam, na zádech, s hlavou natočenou k ní, a ona na okamžik ztuhne. V protisvětle to vypadá, jako by ji pozoroval. Pak se ale pokojem rozezní další dunivé zachrápání a Karen sebou trhne, jak ochromení povolí.

O šest vteřin později už drží v ruce boty a stojí ve dveřích otevřených do hotelové chodby. Na prahu svobody ji však něco přiměje se zničehonic ohlédnout. Se stejným obsedantním nutkáním, s jakým by se ohlédla po místě nehody na dálnici, které právě minula – protože i když to vlastně vidět nechce, musí se podívat, co se stalo –, se pohledem vrátí i k muži v posteli. Pozoruje ta pootevřená ústa, naslouchá slabému zachrčení doprovázejícímu každický výdech.

A s pocitem, že to, co právě vidí, přece nemůže být pravda, svého spícího šéfa ještě další tři vteřiny pozoruje. Potom za sebou zavře dveře.

[2]

Dveře od pokoje číslo 507 za ní s tichým cvaknutím zapadnou. Bosky přeběhne přes měkký karmínový koberec k výtahu a zmáčkne tlačítko. Místo obouvací lžice si zastrčí do tenisky ukazováček, a zatímco se s námahou souká do bot, ve spáncích jí buší krev. Stihne to tak akorát, výtah cinkne a dveře se s tlumeným zasvištěním rozestoupí.

Má štěstí. Když o chvíli později vyrazí přes vestibul k východu a střelí pohledem na stranu, vypadá to, že recepce je prázdná. Vzápětí si zděšeně uvědomí, že si vlastně nepamatuje, jak se sem dostala. Vážně přišli spolu? Či to byl nápad? Kolem se jako záběry z filmu překotně míhají chaotické střípky vzpomínek na předešlý večer; setkání s Eirikem, Kore a Marike v přístavu, následný tah po barech, další a další ústřice, jedna sklenička vína za druhou. A potom zastřený obraz Jounase Smeeda, který se v brzkých ranních hodinách v jednom z těch barů objevil. Po cestě k východu jí před očima problesknou další scény: smích, škádlení, rychle vzplavší hádky, opilecká objetí na usmířenou a Jounasův obličej, docela blízko toho jejího. Až příliš blízko.

Jednou nohou už je málem venku, když ji těsně předtím, než ji ty nesnesitelně pomalé otočné dveře vypustí na ulici, přepadne další děsivá myšlenka. Když se v noci přihlašovali na recepci, viděl je někdo?

Venku je svěží zářijový vzduch, sotva se však Karen zhluboka nadechne, znovu se jí obrátí žaludek. Rychle se rozhlédne po lidu-prázdné ulici a s rukou před ústy ji přeběhne. V dalším okamžiku

se na opačné straně pobřežní promenády naklání přes zábradlí, zatímco opětovný nával nevolnosti už pomalu odeznívá. Na vteřinu se jí uleví, ale pak na ni plnou silou udeří myšlenka, kterou se od chvíle, kdy se před deseti minutami probudila, pokouší zaplašit. To nejhorší má pořád ještě před sebou. V pondělí ráno se s ním bude muset znovu setkat.

Karen sklouzne pohledem podél linie mořského zálivu až k přístavu na východě. U mariny vidí změt pohupujících se stěžňů, ale trajektový terminál opodál zeje stejně jako každou neděli prázdnou. Trajekt z Esbjergu dorazí až v osm hodin večer a žádné pravidelné víkendové linky do Dánska ani Anglie odsud už několik let nejezdí. Ten, kdo se chce v neděli touto dobou dostat z doggerlandských ostrovů, musí na letiště do Rabénkova. V ranním oparu, který se vznáší nad mořem, tak Karen rozeznává jen obrysy bílé radarové věže na vyhlídkové lodi, která kotví v hluboké vodě v dálce.

Karen přimhouřenýma očima šilhá k obzoru a přitom ve vnitřní kapse bundy šátrá po slunečních brýlích. Když zjistí, že nejsou na svém místě, uklouzne jí tichá nadávka. Přejede si dlaněmi i po ostatních kapsách bundy a dojde k závěru, že brýle musela buď vytratit někdy v průběhu večera, anebo je zapomenout v hotelovém pokoji. Což znamená, že teď bude muset cestu domů do Dolovody odřídít nejen s tím, že jí je špatně, má žízeň a hlavu k prasknutí, ale ke všemu ji přinejmenším půlku trasy bude oslepovat slunce, které zatím stihlo vystoupat jen těsně nad obzor. Dvojitě espresso a dva prášky na bolest hlavy, to je to, co by teď potřebovala, aby nehrozilo, že způsobí dopravní nehodu, sotva sedne za volant. Nemusí se ale rozhlížet, dobře ví, že žádný obchod ani kavárna na druhé straně Pobřežní ulice otevřeno nemá. Takhle brzy ráno po oustříčkách je v tomhle městečku vyspávajícím kocovinu nejspíš jediná, kdo je vzhůru, snad s výjimkou nějaké krysy prohledávající přeplněné koše a skořápky ústřic. Z té představy se jí znovu obrátí žaludek.

Karen se opře o drsný chladivý povrch kamenné zdi a se zavřenýma očima zhluboka dýchá. Čerstvý vzduch jí dělá dobře, vánek ji švihá vlhkými vlasy do tváře. Obrátí se ke slunci zády a sklopí pohled k pláži. Nad několika nedbale svázanými odpadkovými

pytli, které se už nevešly do žádné z popelnic, jež sem dočasně naviezli jen kvůli slavnostem, se dohaduje hejno racků chechtavých. O kus dál Karen postřehne obrysy dalšího pytle. Vzápětí si uvědomí, že to je nějaký muž, co se tam uložil ke spánku. Leží přímo na pláži, přikrytý kabátem. Vedle něj stojí nákupní vozík, s největší pravděpodobností ukradený z Qvicku nebo Temy, nyní plný prázdných lahví a plechovek. Muž vypadá jako jeden z té bandy opilců a narkomanů, která se obvykle zdržuje nahoře u nákupního centra za Tržním náměstím. Až se probudí, nejspíš mu bude stejně jako jí: bude žíznlivý, zpocený a bude mít úzkostnou kocovinu, která ho potáhne k zemi jak ruksak plný kamení. Na druhou stranu, pomyslí si Karen, on na rozdíl ode mě tuhle noc zřejmě strávil v počestné samotě.

Kdesi v dálce rachotí moped, nesměle se pokouší překřičet ohlušující řev mořského příboje. Zpěněné vlny se rozbíjejí o molo, které neohroženě proniká do moře, a v zálivu se pohupuje ošklivě potlučená plachetnice ukotvená u jedné z šestice dřevěných dalb. Karen chvíli roztržitě dumá nad tím, jak dlouho bude ještě trvat, než dorazí přístavní hlídka a plachetnici odtamtud vyžene. Nejspíš ji budou přehlížet až do odpoledne; v takovémhle ránu se dokonce ani ti nejhorlivější hoši nezmůžou na to, aby v sobě vybičovali lovecké instinkty a do někoho se obuli už před obědem.

Nejzazší část mola je dosud ukrytá v ranní mlze a obrysy majáku na okraji kilometr dlouhého vlnolamu jsou stále ještě rozostřené. Dnes musela být pořádná mlha, pomyslí si Karen a vzpomene si, že mlhové sirény v noci opravdu kvílely nezvykle dlouho. Vtom se jí vybaví další vzpomínka: Jounas, jak podrážděně vstává, aby zavřel okno, a pak se zase vrací do postele. Rychle ten výjev zaplaší, odvrátí se od zábradlí a rychlým krokem se vydá k parkovišti na Radové ulici.

Auto poslušně stojí o tři bloky dál, přesně tam, kde ho před dvanácti hodinami nechala. Jakmile na opuštěném parkovišti před radnicí spatří svůj tmavě zelený Ford Ranger, spadne jí kámen ze srdce. Za necelou hodinu bude ležet ve vlastní posteli, ve vlastním domě, kde za staženými roletami dovolí spánku, aby jí daroval několik hodin úlevy od neutuchajících výčitek svědomí.

Pak si uvědomí, že nemá klíč od auta.

[3]

„Copak to tady máme?“

Hlas za ní zní autoritativně a lehce pohrdlivě. Karen zkamení uprostřed pohybu – jednu ruku má strčenou v kabelce, druhou se opírá o kapotu.

Dřepla si vedle auta a několik minut, během nichž se jí zmocňovala stále větší panika, marně hledala v kabelce klíč. Zkontrolovala všechny kapsičky a přihrádky, prošmátřala dno a s čím dál větším neklidem nakonec z kabelky systematicky vytáhla jednu věc po druhé.

Teď skrze zaťaté zuby neslyšně zakleje; do prdele, co tady policie dělá tak brzo? Proč proboha musí plýtvat časem a penězi daňových poplatníků na obchůzky ulic a náměstí, když celé město ještě spí? Ztěžka si povzdechne a postaví se na ztuhlé nohy. Potom se neochotně otočí a pokusí se na rtech vykouzlit uvolněný úsměv.

Vyleze z toho jen strnulý škleb.

Když policista s policistkou spatří její odstrašující zjev, přes tváře jim přeletí výraz zděšení, který se vzápětí promění v nevěříčný pohled.

„Á, promiňte...“ vyhrkne starší policista, zatváří se rozpačitě a o krok ustoupí.

Bezradně téká očima po rozmazaných zbytcích make-upu na smrtelně bledé tváři před sebou a předmětech rozházených po zemi. Jeho o něco mladší kolegyně na Karen jen letmo pohlédne a pak s očividnou zvědavostí přesune pozornost k hromádce věcí na asfaltu: leží tam včerejší noviny, mobil, poloprázdná krabička cigaret, něco, co vypadá jako pár černých silonek, nabíječka na

telefon, napůl snědené jablko s otisky zubů ve zhnědlé dužině, podprsenka a balíček kondomů.

Karen se přinutí k dalšímu strnulému úsměvu a cítí, jak se jí přitom napíná obličej. Neurčitě mávne rukou k nepořádku na zemi.

„Nemůžu najít klíč od auta,“ zadrmolí se zadrženým dechem, snaží se na policisty nedýchnout. „Nová kabelka,“ dodá.

„Přespala jste ve městě?“

Policistka si přidřepla k autu a teď ke Karen vzhlíží se shovívavým úsměvem, jako by jí snad chtěla dát najevo, že to chápe. Karen cítí, jak to v ní začíná vřít, co si tahle nanicovatá slečinka s tou svou skvělou kondičkou a roztřepaným culíkem sakra namlouvá, že o nějakém „přespávání ve městě“ ví?

„Proč?“ odvětlí ledovým hlasem.

Použije ho, svůj pohled. Pronikavý pohled modrých očí se žlutým prstýnkem okolo duhovky, o kterém ví, že dokáže lidi vyděsit tak, že ztratí řeč. Zadívá se ženě přímo do očí a přinutí ji uhnout zrakem. V momentě, kdy souboj vyhraje, toho zalituje. Co to vlastně vyvádí?

„Oustřičky vždycky končí celkem pozdě, tak jsem přespala u jedné své dobré přítelkyně,“ dodá ve snaze napravit první dojem. „Teď bych ale měla raděj dál hledat...“

Karen výmluvně ukáže na svou kabelku a hromádku věcí, která, jak se zdá, stále ještě přitahuje pozornost policistky. Najednou vidí, jak se ke smotku punčocháčů natáhne ruka v rukavici, zvedne je a lehce jimi zatřeše. Na kamenném dláždění chodníku s cinknutím přistane plochý klíč. O dvě vteřiny později se ozve povědomé zapípání odemykaných dveří.

„Prosím, šéfová,“ prohlásí strážmistyně Sara Inguldsenová, která se zvedla, aby Karen s náznakem úsměvem podala klíč od auta.

Karen klíč zaskočeně převezme a mlčky sleduje, jak oba policisté zároveň udělají krok vzad a zasalutují. Pak už se vrátí řeč i strážmistru Bjørnovi Langemu.

„A jeďte opatrně, inspektorko Eikenová!“

[4]

Dálnice z Dunkeru do Dolovody se táhne šest kilometrů podél jihovýchodního pobřeží ostrova Heimö, přetíná jeden jeho protáhlý poloostrovní výběžek a potom pokračuje dalšího jeden a půl kilometru severovýchodním směrem. Karen cítí, jak jí po zádech stéká čůrek potu, zároveň je jí ale z umělého chladu klimatizace zima. Rukama pevně svírá volant a úkosem pravidelně kontroluje tachometr. Sice pochybuje, že by dnes ráno dopravní policie vyslala nějaké hlídky, ale pouhá představa toho, jak ji zastavují vlastní kolegové, jak jí navíc ještě dávají dýchnout, je láková asi tak jako vidina další noci strávené s Jounasem Smeedem. A stejně katastrofální pro mou kariéru, pomyslí si. I navzdory stále ještě příliš shovívavé legislativě – výsledku práce pragmatických politiků, kteří mohou na změně právních předpisů daleko víc trazit než získat – obsah alkoholu v její krvi nejspíš překračuje povolenou hranici. Když si to Karen uvědomí, žaludek jí sevře ledová ruka a ona ještě víc zpomalí. To ne. To nikdy.

Provoz je řídký, osamocená auta ji míjejí s několikaminutovými rozestupy. Karen přestane tak křečovitě svírat volant a lehce zakrouží rameny. Později, až bude mít za sebou několik hodin spánku, si rozebere všechny detaily předchozího večera, zapřemýšlí nad tím, co se stalo, převrátí naruby každý okamžik, pokárá samu sebe a odsoudí se k sebedmrskání výčitkami a odříkání. Týdny si nedopřeje ani kapku alkoholu, už žádné cigarety a každý den bude běhat, posilovat a zdravě jíst. Nejdřív sebezpytování a potom trest; nedělá to poprvé. Tohle dědictví po rodině z Noorö, severního ostrova Doggerlandu, má vryté do duše. Sice ne tak hluboko,